

דברי פתיחה

פרופ' דינה פריאלניק קובץ', סגנית הרקטור של אוניברסיטת תל אביב

מעוררת כבוד למורה וגם מעודדת התנשאות אצל התלמיד. בזמן לימודי באוניברסיטה לא היה עולה על הדעת לשאול תלמיד האם פרופ' דבורצקי (למשל) בקי במתמטיקה, וטוב שכך. לעומת זאת, שאלות הנוגעות לזלזול או ללעג מצד המורה חייבות להישאל.

2. אין אפשרות, לדעתי, להגיע לתשובה אמינה כאשר מספר המשיבים אינו רוב מכריע של תלמידי הקורס. לתלמידים החלשים יש נטייה חזקה להתלונן, ודווקא התלמידים הטובים צפויים לענות באופן אובייקטיבי. צריך אפוא לאמץ שיטות שמעודדות (שלא לומר מכריחות) תלמידים להשתתף בסקרים.

3. ניתוח התוצאות נעשה בדרך כלל לעומת קבוצת השוואה המבוססת על ממוצע קורסים באותו תחום. השוואה כזאת אינה מבדילה בין קורסים קשים, שצפויים לקבל הערכות נמוכות, לבין קורסים קלים באותו תחום. ניתן אולי לשקול - כחלופה - השוואה לממוצע ציוני אותו קורס על פני כמה שנים.

4. יישום המסקנות היא הסוגיה הקשה ביותר. כאן אני חייבת לשבח את המרכז לקידום ההוראה באוניברסיטה שלנו, שמציע מגוון של פתרונות: סדנאות, קורסים למרצים צעירים ובעיקר הדרכה אישית. השאלה היא: האם פתרונות אלו מספיקים? האם יש דרכים נוספות?

כל אלו הן שאלות פתוחות, ומכאן נובעת החשיבות הרבה של כנסים וימי עיון כגון זה שמתקיים כאן היום. אני מאחלת לכולם הצלחה והנאה ודיונים מעניינים ופוריים. ושוב, ברוכים הבאים לאוניברסיטת תל אביב.

אורחים נכבדים, ברוכים הבאים לאוניברסיטת תל אביב.

סקרי הוראה מהווים חלק בלתי נפרד מהמאמצים שמשקיעה האוניברסיטה - כל אוניברסיטה - בבניית תכניות לימודים מעניינות, מאתגרות וחדשניות לציבור סטודנטים שנעשה תובעני יותר ויותר משנה לשנה.

יש לי ניסיון של שנים רבות בהוראה, ואני רואה בהוראה ייעוד ולא מטלה. אני אשתף אתכם בכמה הרהורים בנושא סקרי ההוראה, ואני מודה מראש שאינני מומחית בנושא. סקרי הוראה מעוררים ארבע שאלות מהותיות:

1. מה שואלים?
2. כמה מהנשאלים עונים?
3. מה אומרות התוצאות?
4. כיצד מיישמים את המסקנות?

אני אמנה נקודות בעייתיות - בעיני - בכל אחת מהשאלות:

1. יש לי הסתייגות משאלות כגון האם המרצה בקי בחומר. תלמידים אינם מסוגלים לתת תשובה אמינה לשאלה כזאת (במיוחד בשנות הלימוד הראשונות). בעיני זו שאלה שאינה

* הדברים מוצגים בעיקר בשפה ובנוסח שבהם הם נאמרו ולא עברו עריכת לשון קפדנית.